

Domnul Lăzărescu a murit. Domnul Lăzărescu moare și azi.

Poate și Jurământul lui Hippocrate începe să moară azi.

Societatea românească – din păcate – nu se transformă în bine, nu devine mai bună prin evoluție firească, naturală. Societatea noastră devine pe zi ce trece mai impură, mai viciată, mai plină de noxele “libertății”, ignorând orice fel de obligații civice. La ce să ne așteptăm de la un popor semi-analfabet, de la “modele” moderne fără conținut, găunoase, lipsite de conștiință și respect? Oamenii devin scalvii perfecți ai banilor obținuți rapid, cu muncă puțină sau fraudulos.

Poporul nostru bâjbâie derutat între legi proaspăt formolizate și proceduri alambicate, între demagogie și indiferență. Educația precară, făcută pe principiile detașării de conștiință și conștiinciozitate, investițiile superficiale și deseori dedicate unui segment îngust de „inițiați” au adus comunitatea tăcută la starea vegetală.

Bătrâna doamnă Ioana Caloian de 80 de ani, obosită după o viață de muncă rutinară, este expediată de un medic din Brașov acasă, fără însoțitor, deși e frig și e îmbrăcată sumar, iar

picioarele-i sunt „protejate” de niște papuci de casă din carton-pânză. Bătrâna este împinsă în necunoscut, spre moarte, fără premeditare, dar, în mod sigur fără nicio umbră de umană afecțiune. Nimeni nu se opune pașilor flagrant greșiți, comunitatea imobilă și suferindă are propriile traume și griji: plata încălzirii, creșterea taxelor și-a cursului dolarului, gropile din asfalt, războiul din Ucraina, cine știe?...

Constatăm azi că avem și noi un război de încheiat, început odată cu asaltul proletcultismului, imediat după cea de a doua conflagrație mondială.

Bătrânii, tinerii, sunt de fapt într-un insidios război pe frontul de Est, care nu s-a încheiat niciodată. Și după căderea injustei „cortine de fier”, dramele tranziției, deviaționismul moral al oamenilor și mai ales mizeriile politicianiste re-cosmetizate grosolan după 1989, au încurajat continuu moartea domnului Lăzărescu. Nu poți pretinde compasiune pentru ceilalți, când, foamea individuală, egoistă, transcende respectul.

„Voi exercita profesiunea cu conștiință și demnitate!”... câtă semnificație are pentru un medic mai tânăr (rezident), plătit cu cel mult 300 de euro pe lună sau un altul mai „experimentat” și un pic mai obosit, amenințat de o pensie mizeră, această frântură din Jurământul lui Hippocrate?

„Mă angajez solemn să-mi consacru viața în slujba umanității.” Poți oare s-o faci, când se pare că atât individul simplu cât și intelectualul titrat, este persiflat de non-valori conducătoare într-un mod aberant?

Drama se banalizează și se repetă în fiecare zi. Au mai murit niște bătrâni abandonați de sistemul nostru de sănătate și pe la Vaslui și la Bârlad sau aiurea prin țară, fără să se creeze prea mare deranj în clasa guvernanților sau elita neo-progresistă, iar numărul victimelor din războiul mut, sistem ineficient – cetățean, pare a nu se mai sfârși. Puterea „emanată” ne riscă viața la tombola amăgirilor.

„Voi păstra respectul deplin pentru viața umană de la începuturile sale chiar sub amenințare...” Dar dacă suntem într-o sufocantă amenințare, dacă ne este amenințată starea de normalitate, cum reacționăm?... Abandonăm comunitatea și ne refugiem în mercantilismul gregar. Întoarcem capul și înghițim grăbiți profitul, așteptăm recompensele și blocăm regretele.

Domnul nostru cel de toate zilele, și nu unul domn Lăzărescu, moare în fiecare zi, fără necrolog și fără ceremonii fastuos - artificiale, fericit că viața netrebnică și nedreaptă are un sfârșit previzibil și că moartea ne iubește, în mod echitabil, pe toți.

„Fac acest jurământ în mod solemn, liber, pe onoare.”

Ce preț are viața și libertatea Omului? Câți dolari sau euro?...

AUTOR: Ion Mariș